

Janus Jacobsen á stovu síni á Klaksvíkar sjúkrahúsi, har hann síðani 7. august hevur verið til uppvenjingar

til arbeiðis. Áðrenn hon fór avstað, spurdi hon Janus, sum enn lá og svav, um hann kendis eg sjúkan, men hann svaraði bara, at tað visti hann ikki reiðiliga.

- Nakað eftir at hon var farin til arbeiðis, vaknaði eg og vildi spýggja. Eg fór út á baðiverils og spýði, og so hevði eg tað hampiligt og fór í køkin at fáa mær morg-undrekka. Síðani fór eg inn í kamarið aftur at leggja meg, og síðani veit eg ikki meir, fortelur Janus Jacobsen.

Konan, sum var til arbeiðis til nakað út á seinna-partin, hevði ringt fleiri ferðir á fartelesonina hjá Janusi, men eingin maður kom til. Tá hon kemur heim, finnur hon Janus liggjandi á gólvinum við songina. Hann var í øðrviti, ógvuliga heitur, og konan sá, at her var heilt galið.

- Hon ringdi eftir ambulansu, sum kom rættiliga skjótt, og ein annar bilur við lækna kom eisini. Teir tóku fepur av mær, og eg hevði 41,7 í fepri, sigur Janus Jacobsen, sum ikki sjálvur minnst hesa hendingina, men hevur fingið tað fortalt frá konuni. Við útrykningi bleiv hann

koyrdur á Ríkissjúkrahúsið, har hann fyrst koma á traumasentrið.

Har bleiv hann aftur kannaður væl og virðiliga. Ein skanning vísti, at bruni lak út frá gallgongini og bris-inum, og lækarnir hildu, at Janus eisini hevði gallstein. Hann bleiv síðani fluttur av traumasentrinum og niðan á intensivu deild.

Fingrar og beinini blánaðu

Bæði lækna, sjúkrarøktafrøðingar og kona Janus lögdu til merkis, at tað ikki

stóð væl til hjá Janusi. Seinni sama dag bliv hann lagdur í respirator.

- Eg minnst ta einu lötuna, tá eg fekk ilt við at anda. Tá helt eg, at mín seinasta løta var komin. Men eg bleiv lagdur í respirator, og lá við tí tólinum í nakrar dagar. Eg fekk ikki tosað, av tí at eg lá við respiratori, og heldur ikki fekk eg samskipt við nakran við at skriva, tí hendurnar vóru veikar og bláar, greiðir Janus frá.

- Tey sóu, at fingrar og bein vóru køld og byrjaðu at blánað. Orsøkin til at eg

bleiv bláður, var tann, at blóðrenslið ikki slapp út í fingrarnar og beinini, og lækarnir søgdu, at eg mátti taka gallsteinin, sum teir hildu meg hava, mátti út alt fyri eitt, tí kom bruni longri út í kroppin, so var liðugt, greiðir Janus Jacobsen frá.

Næsta dag bleiv hann lagdur undir skurð, men eingin gallsteinur var at finna. Lækarnir fingtu tó opað, soleiðis at tað ikki longur var tipt, og blóðrenslid kundi aftur ferðast frítt í kroppinum.

- Tá lækarnir høvdu opað, byrjaðu beinini at

rodna nakað, men tey vóru ljót og ógvuliga hovin. Eisini fekk eg bløðrur á beinini. Hóast eg var illa fyri hesar dagarnar, hevði eg fult vit, fortelur Janus Jacobsen.

Hóast blóðrenslið var komið í gongd aftur, versnaði Janus. Fingrarnir vóru veikir, og beinini framvegis blálig.

Mátti amputerast

Blóðrenslid riggaði, men hvørki fingrar ella føtur blivu betur. Tvørturímóti.

- Ytsti liðirnir á fingrunum blivu svartir, spískir og kaldir. Eg minnst, at eg segði

við konuna, at hetta fór ikki at bliva til fingrar aftur, sigur Janus Jacobsen, sum ikki minnst nakað til, at hann var bangin alla hesa tíðina.

- Eg var doyvdur við ymiskum heilivági, so eg merkti í roynd og veru einki til nakra pínu sum so, men tað stóð illa til við mær. Konan fekk at vita frá læknum, at tað ikki var víst, at eg yvirlivdi hetta, tí tað var stórur vandi fyri, at hann fekk hjartasteðg. Kona mín bleiv spurð, um teir skuldu livna meg upp aftur, um so var, at eg fekk hjartasteðg. Hon svaraði "ja, det vil jeg meget gerne", fortelur Janus Jacobsen, sum í eina tíð var í dialysu, av tí at nýrini ikki arbeiddu, sum tey skuldu.

Tá lækarnir funnu útav, frá hvørji bakteriu brunin í maganum stavaði, kundi Janus fáa rætta heilivágin. Og hann gjørdist betur fyri.

- Men sjálvu um eg fekk tað betri, og tøluni eisini gjørdust betri, so sóu vit øll, at føturnar og fingrarnir vóru oyðiløgd. Lækarnir søgdu eisini nakrar ferðir, at okkurt mátti gerast við føturnar og fingrarnar, men júst hvat, teir skuldu gera, søgdu

Soleiðis sóu fingrar og bein út, tá Janus Jacobsen var innlagdur á Ríkissjúkrahúsinum við blóðeitran í kroppinum
Privatmyndir

